

Victor NICOLAE

KITSCH LA INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN NEW YORK

“Stimată redacție,

Semnatarii scrisorii de față facem parte din numeroasa și diversă Comunitate Româno-Americană din SUA. Având în vedere largă audiență a ziarului Dumneavoastră, mai ales în Comunitatea Româno-Americană din zona New York, suntem foarte interesați de opiniile colaboratorilor Dvs. și de comentariile pe care le publicați...”. Semnează: Lucian Ban, Oana Botez, Nina Cassian, Marina Drăghici, Ana Golici, Nicolae Golici, Șerban Lupu, Norman Manea, Sasha Meret, Călin-Andrei Mihăilescu, Julian Semilian, Saviana Stănescu, Andrei Șerban, Nic Olaru, Matei Varga, Sanda Weigl, Nick Wolcz. New York, 29 Mai 2008

Făcând “parte din numeroasa și diversă Comunitate Româno-Americană din SUA”, conform prezentării introductive, 17 oameni furioși - sau numai în căutarea unui motiv enervant, energizant - s-au adunat (ori nu s-au adunat...pe înserat), în 29 mai 2008. Și au scris (sau n-au scris...împreună) o scrisorică, mică, dar virilă, de protest sau de reclamă deghizată. Cele 17 prezențe epistolare semnifică evident media a ceea ce adună la fiecare dintre acțiunile sale răsunătoare costisitorul Institut Cultural Român domiciliat în New York.

O REMARCABILĂ VIZIBILITATE...MAI PUȚIN VIZIBILĂ!

Scrisorica de protest - de reclamat sau de reclamă mascată - a celor 17 a ajuns și în redacție la *New York Magazin*, autorii cerând drept la publicare “în spiritul unui jurnalism onest”. Coautorii (sau co-iscălițorii) “au constatat în ultima vreme prezența în paginile presei de limba română din New York a unor articole în care se critică unilateral activitatea ICR-NY, lăsând impresia că ar fi un consens general în această privință”. Deci nu *New York Magazin* în special “critică unilateral activitatea ICR-NY”, ci întreaga presă de limba română de pe aici, “lăsând impresia că ar fi un consens general în această privință”. M-am mai liniștit. Consensul general are dintotdeauna și un efect relaxant.

Ca să scape de sub înrâurirea unei “critici unilaterale”, Grigore L. Culian a publicat imediat misiva pe principala sa pagină editorială din 11 iunie 2008. Și rău a făcut, dintr-o grabire deontologică. Dacă ar fi pretins plată pentru reclama ascunsă printre rânduri, lucrurile s-ar fi schimbat și ar fi intrat pe făgașul lor normal. Dar ce ziceți de acest pasaj laudativ, pe care îl redau fidel, cu toate greșelile sale, așa cum voi proceda și în continuare? “Directoarea IRC-NY (chiar așa, IRC! - n.n.), Corina Șuteu, și echipa ei au dovedit, prin inițiativele pe care le au, că pot aborda obiective ambițioase, chiar în condițiile restrictive ale birocrăției în care trebuie să activeze”. Deci și această scrisoare poate fi o “inițiativă care abordează”? Dar cui “au dovedit” iceriștii? Ce inițiative împiedicate de birocrăție mai au, ce obiective ambițioase au mai abordat și eu încă n-am aflat? Cât despre “condițiile restrictive ale birocrăției în care trebuie să activeze”...nimeni nu uită că ICR este o instituție bugetară bogată, risipitoare, lipsită de eficiență, care umblă cu banii contribuabilului îndesați în sacoșă printre rechini și lipitorile cele mai versate din lume!

New York Magazin putea respinge ușor compoziția celor 17, motivând făcătura acestui text cu limbaj de lemn. Nu e ceva demn de luat în seamă, în ciuda stimulabilor listaci care o subsemnează. Greu de crezut că un Norman Manea, o Nina Cassian, un Andrei Șerban, un Șerban Lupu sau un Nick Wolcz și-ar fi pus semnătura pe o asemenea stupizenie! Doar dacă au iscălit fără să o citească, pe un credit amical cu acord e-mail-at. Mai au ei ceva de zis în acest sens? Să zică!

Cine să fi comis plastografia? E lesne de ghicit. Se menționează că - transcriu iarăși exact un citat, cu toate greșelile lui: “Această remarcabilă vizibilitate, datorată, evident, valorii artiștilor și oamenilor de cultură români sau de origine română în cauză, este conștient și rezultatul activității energice și dedicate a echipei ICR-NY. Este acel aspect al activității unui manager cultural, care este mai puțin vizibil - cel de a cultiva contacte importante, de a organiza și planifica evenimente în calendarul supraîncărcat New York-ului - în care excelează conducerea ICR-NY. Acest aspect al activității presupune nenumărate ore petrecute la telefon, întâlniri, negocieri și discuții, care pregătesc terenul pentru a lansa evenimente cu mare rezonanță în lumea culturală newyorkeză. Programele, modul în care ele au fost inițiate și puse în practică, au creat profil și o ținută înaltă instituției, care este citată în mod elogios de media americane și de alte organizații în mod special pentru viziunea originală și nu doar pentru modul ei profesionist de lucru...” Nu. Manea, Șerban ori Cassian chiar nu puteau semna așa ceva: o remarcabilă vizibilitate mai puțin vizibilă! Și: conducerea ICR-NY excelează...în orele petrecute la telefon! Știe oare conducerea ICR-NY ce înseamnă cu adevărat “lansarea de evenimente cu rezonanță în lumea culturală newyorkeză”? Înainte de toate, ea nu prea cunoaște... New York-ul! Parcă am mai întâlnit asemenea exprimări exaltate chiar în interviurile directorului Șuteu prin revistele românești. Vă veți convinge și domniile voastre accesând *Revista 22*, Nr. 871 din 17/23 noiembrie 2006, unde se păstrează interviul acordat Rodicăi Palade de către Corina Șuteu - “CULTURA ROMÂNĂ ÎN SPAȚIUL AMERICAN” - și nu veți mai avea nici un dubiu asupra Muzei epistolare. Același ton, aceleași “ritmuri infernale”, aceleași argumente de dare-de-seamă utecistă. Mai remarc în “*Scrisoarea celor 17*” și pulsuniile plastice ale unui printmaking visceral, din care separ micul detaliu că icerista șefă Corina Șuteu a contribuit “prin rîcoșeu” - vorba lui Grigore L. Culian - la scrisoriadă, scrib fiind unul dintre semnatarii, client ordinar al ICR. Dar asta n-ar fi atât de important... Ba este! Nu-i așa, Mr. Sasha Meret? Mulți dintre semnatarii nici nu au citit textele “cu pricina” din presa de limbă română, s-au mulțumit însă cu explicația că acestea ar fi niște articole incriminatoare și nedrepte. Nici nu au iscălit propriu-zis, schimbând doar păreri pe Internet cu cel ce dorea morțiș listarea tuturor acelor care s-au aflat în proiecte ICR-NY pentru că “sunt cu toții acuzați” - ceea ce este fals. Astfel de cooptări se practică foarte des la noi și cedarea se motivează cam așa: “OK, pune-mă și pe mine, că doar am participat la unele proiecte și am făcut treabă bună ‘in my case’...”

Numele Corinei Șuteu, directoarea ICR-NY (cu grad diplomatic de ministru consilier), nu apare printre semnatarii, firește, dar ea trebuie să înlăture suspiciunea ce planează asupra autorului efectiv. Până atunci, mai rămâne o pată pe onoarea acestei instituții, pentru că întrebarea următoare pare a fi foarte normală: este ICR atât de disperat încât recurge la plastografie ca să...?Ca să ce?...

“REVOLUȚIA ROMÂNĂ:

A FOST KITSCH, PUCI SAU REVOLTĂ SPONTANĂ?”

Știți ce ne-a propus ICR-NY pentru 5 iunie 2008? Un eveniment literar axat pe romanul lui Carmen-Francesca Banciu. Criticul Verena Mayer consideră că: “În cartea ei, *EIN LAUD VOLLER LEDEN*, autoarea analizează în oglinda satirei *Revoluția Română*. Protagonistul este un bărbat care nu a participat la revoluție, dar care acum s-a hotărât să-și interogheze concetățenii, folosind metode asemănătoare fostei Securități, în scopul de a obține o imagine proprie a acelor evenimente. ‘Toți cei care au ratat participarea la Revoluție și-au dorit mai târziu să inventeze propria lor revoluție’...” Deci, ICR a adus la New York o Revoluție Română inventată, ficționată, oglindită satiric de cineva care și-a imaginat propria aventură. *EIN LAUD VOLLER LEDEN* înseamnă **O ȚARĂ PLINĂ DE EROI** și acest titlu acoperă destule perfidii care nu au deranjat la publicare pretențiile Editurii Fundației Culturale Române, în 1998.

O întrebare nerușinată a înroșit la propriu reclama acestei acțiuni “de prestigiu” a ICR-NY: “*Revoluția română: A fost kitsch, puci, sau revoltă spontană?*” Kitsch...?! Nu-i nicio subtilitate interogativă în textul prezentării, este o idiotenie sadea. De ce kitsch? S-a făcut oare “kitsch” sângele copiilor împușcați pe stradă de teroriștii încă neidentificați? S-a preschimbat în “kitsch” durerea părinților la căpătâiul sicriilor de nimeni numărate? Ce profanare abjectă! Ce mineriadă defăimătoare cu iz de diplomație culturală infectă! Se internaționalizează mare o neobrăzare! Ni se alterează memoria! Și suferința! O gravă manipulare nu “mai puțin vizibilă” și nu mai puțin “ambicioasă” trece peste “condițiile restrictive ale birocrăției în care trebuie să activeze”. Și ne mai mirăm de ce nimerim tot prin fundături mediatice, tot pe la emisiuni burlești și-n colțul ziarelor americane, unde se varsă lăturile!

Semnatarii scrisorilor de protest tac mălc. De ce nu arată și cu acest prilej că “o parte din comunitate apreciază profesionalismul și calitatea activității echipei actuale a ICR-NY”? Ori, apreciază... deprecierea! De ce nu li se aude indignarea parțial comunitară? Sau ei evidențiază dincolo de evidențe numai “efortul remarcabil pe care îl face colectivul restrâns al ICR-NY în a promova - la cel mai înalt nivel - valorile culturii românești în SUA”. Dar de un efort remarcabil negativ au auzit oare reclamagii care semnează fără să citească...ceea ce semnează?

Românii sunt buni doar la prestări servicii și la intermediari valorice: folosește-i, ia-le banii și scuipă-i în cap! Le reamintesc acestor activiști ai antiprestigiului românesc să nu se mai joace periculos cu lucrurile noastre sfinte. Noi nu ne permitem să pierdem întruna din ceea ce ne definește ca nație, în râsul mereu batjocoritor al rătăcitorilor. Am murit ca proștii la revoluție? Vai de demnitatea noastră, câtă ne-a mai rămas!

Nu-i o încrâncenare absurdă din partea mea, dar prea am ajuns la cheremul bufonadelor! Unde se ascunde oare “*imaginea emancipată despre ceea ce este România de azi*”, pentru care “excelează conducerea ICR-NY”? Emancipare sau tumefiere? Jertfa martirilor din decembrie '89, mutilarea și suferințele încă vii din zilele adevăratului eroism trebuie ferite de oglinda deformatoare a satirei. Trebuie ferite de orice întinare! Cum să ne împotrivim defăimătorilor, ca asupra noastră să nu mai planeze aceste blasfemii alimentate imbecil dintr-un odios “kitsch”?

Oprii oroarea la ICR-NY, doamnă ministru consilier!

Oprii și iresponsabilitatea exportată peste hotare!

Ați auzit, Domnule Președinte Traian Băsescu!

Ați auzit, Domnule Prim- Ministru Tăriceanu?

Aruncați merele stricate din coșul politicii noastre culturale!

“Este regretabil că reputația instituției care ne reprezintă este atacată tocmai acuma, când imaginea ei dă României un statut favorabil și luat în seamă pozitiv de instanțele americane similare”, se spune în “*Scrisoarea celor 17*”. Ori de câte ori a abordat subiecte profunde (ca Holocaustul sau condamnarea comunismului), “reputația” acestei instituții numai a dăunat imaginii României. Chiar și-a pierdut ICR-NY și ultima umbră de discernământ?

ULTIMA ORĂ: “FREEDOM FOR LAZY PEOPLE!”

Varianta română a site-ului ICR preferă această titulatură tot în limba engleză. O traduc lejer prin **LIBERTATE PENTRU PUTORI!** Sau: **LIBERTATE PENTRU CEI MAI TRÂNDAVI DINTRE NOI!** - ca să fie în consensul reclamei ce promovează acțiunea pe lunile iunie-august și care mă îndeamnă să combin “*estetica lowbrow cu o abordare neobișnuită a textului*”. ICR-NY a invitat “*pentru a-și construi amprenta vizuală pe pereții Galeriei Române*” câțiva membri ai lui “Zacuska Senzual”. Riscul e deliberat, știind că: “*În timp ce gentrificarea urbană și politicile de curățare a New York-ului șterg urme legendare de ‘grafitti’ care au inspirat artiști din toată lumea, ‘street art-ul’ înflorește în orașele din Estul Europei*”. Ce grafittiști acerbi iceriștii? Cum își revendică ei centrifugările? Și cum dau ei replica potrivită, cu sprâncenele ridicare... “*gentrificării urbane și politicilor de curățare a New York-ului*”?

După “*Romanian revolution: Was It Kitsch, Putsch or Riot?*” urmează acum “*Freedom for Lazy People!*” și... “*For a Barbarian Woman*”. Deci: Kitsch, Dezordine, Destrăbălare, Puturoșenie, Barbarism...! Ce părere aveți despre selectarea acestor anomalii, alăturate diplomatic cerșetoriei invadatoare, prostituției sau crimei gen “Mailat”, voi, iscălițorii “*Scrisorii celor 17*”? Dar conducerea ICR? Îl întreb astfel și pe președintele Horia-Roman Patapievici, pentru că una spune (ca “intelectual al lui Traian Băsescu”, în oficiosul “*Evenimentul Zilei*”, când acuză “*impunerea subliminală ca normale a anormalităților patente*” prin televiziunile particulare din țară) și cu o altă politică manelistă (street art & cioara vopsită) își plasează perifericitatea în diplomația culturală - ca secretar de stat!

Pentru “*Freedom for Lazy People!*”, aveți minima decentă și salarizați-vă, pe perioada “*libertății puturoase*”, numai din contribuția celor trândavi, pentru care militați, cu atâta emfază elitară, pe la New York!

New York, 15 Iunie 2008